

Thái phẩm điệp

Chuyển ngữ Cát Diên

<http://conachuathanatu.wordpress.com/>

Thái phân điệp

(*Bướm cải trắng*)

Tác giả : Cacbon dioxid

Edit : Cát Niên

Nguồn: <http://congchuathangtu.wordpress.com/>

Nguồn ebook : STENT Forum

Người làm ebook : Hyuga Natsume

Văn án

Nguyên Lệ: Nhà bốn bức tường, nghèo rớt mồng tơi, còn có một đứa em trai ham ăn. Làm gì có gì để ăn trộm? Bỗng nhiên trong nhà xuất hiện một anh chàng tuần tú, anh ta cười nói, “Tôi đến trả ơn.” ——Chuyện xưa ngạc nhiên phát sinh ở nông thôn

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Phiên ngoại](#)

Chương 1

“Chị Nguyên hôm nay lại đi mua đồ ăn sao?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tươi cười thuần phác trước mắt. Thời gian đã lưu lại dấu vết trên gương mặt vàng vọt kia, theo từng cử động mà hiện rõ.

Tôi khẽ vuốt tóc mai bị gió thổi tung, khóe miệng giương lên, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Vâng.”

Dưới chân bước từng bước tiếp theo, tôi đạp trên thềm đá loang lổ rêu phong. Sau cơn mưa rêu xanh toàn bọt nước, khi bước qua chúng vang lên những âm thanh « tư tư » vui tai. Tôi đang suy nghĩ làm thế nào để mang những loại trái cây và rau quả đây chế biến thành một bữa ăn nhỏ cho Tiểu An, bỗng nhiên một cái cây lớn đập vào trong mắt tôi.

Trước mắt là một mạng nhện vô cùng lớn, lại được sương sớm vùng núi tôn lên vẻ đẹp lạ kì. Một con bướm bướm màu trắng bị mắc trên mạng khẽ run run đôi cánh, khiến từng hạt sương như châu ngọc rơi xuống. Tôi nhìn đến thất thần, hoảng hốt giơ chiếc cán ô dài trong tay lên, dễ dàng hủy đi kiệt tác thiên nhiên tươi đẹp này.

Bướm bướm nhờ vào hành động của tôi, tự nhiên được cứu thoát, nghiêng ngả chao đảo bay lên. Tôi nhìn theo đường bay kì lạ của nó, khi bay lên mang theo những vệt đen, vỗ đôi cánh lúc sáng lúc tối.

Nhìn theo nó bay càng ngày càng xa, tôi lẩm bẩm trong miệng:

“Ngoạn ân phụ nghĩa* Thái phản điệt.”

**Ngoạn ân phụ nghĩa khác vong ân phụ nghĩa, có nghĩa là khinh ân phụ nghĩa*

Chương 2

Về đến nhà, tôi giật mình khi thấy những sợi tơ nhện quấn chặt trên ô. Nghe ông bà thế hệ trước hay nói, phá hư mạng nhện cũng có ngày bị báo ứng. Lại nhìn đến căn nhà cũ nát, tựa hồ cũng không có gì báo ứng được nữa. Sớm đã đi đến sự cùng cực, một khi gặp thêm vài xui xẻo nữa, cũng không thấy có gì khác biệt.

Tôi rửa tay và rửa mặt, sau đó mang gạo trắng vo sạch với nước giếng bỏ vào nồi nấu. Cũng dùng nước giếng rửa sạch rau củ và hoa quả thật sạch sẽ, bắt đầu chuẩn bị ăn sáng. Đợi đến khi cơm chín, em trai trên lưng mang túi xách cũng về đến nhà.

Tôi bung nồi cơm bước ra, một đầu tóc bù xù cũng cùng lúc tiến vào.

“Chị à, hôm nay... Ai a! Nóng nóng nóng “

Nghĩ là nó đựng phải đáy nồi nóng nên mới hét to như vậy, tôi vội vàng buông nồi, kéo mở tay nó, ôm đầu nó cẩn thận kiểm tra, sau đó lập tức lấy một cái khăn lông nhúng nước lạnh quấn quanh đầu nó.

Tôi nghiêm mặt mắng nó vài câu.

Những giọt nước đọng trên mái tóc đen của nó rơi xuống, làm ướt cả vạt áo somi. Hai mắt nó lại cong cong, cười giống như một con mèo nhỏ đi trộm cá : “Chị thật tốt, em chỉ có mình chị, chị đừng ghét em nha.”

Nghe vậy, tôi dừng lại chỉnh chỉnh tạp dề.

Đúng vậy, chỉ có em và chị sống nương tựa lẫn nhau.

Chương 3

Tiểu An mới trải qua sinh nhật tròn bốn tuổi, nhà xưởng nơi cha làm việc xảy ra chuyện, người cũng nhảy lầu tự sát. Tiểu An rúc đầu trong lòng tôi, ánh mắt hoảng hốt nhìn xung quanh có những người hùng hổ khuôn vác đồ đạc của nhà chúng tôi chuyển ra ngoài. Một chàng trai túm lấy bao tải đựng đồ chơi của nó, lỡ chân đạp một cái khiến đồ chơi bị vỡ, nó khóc òa lên nức nở, trong lúc đó toàn bộ những nhân viên đều dừng tay nhìn nó. Không bao lâu tôi cũng chỉ có thể ôm nó vào căn phòng trống rỗng, đưa cho nó những chiếc bút vẽ và con gấu nó thích nhất mà tôi vụng trộm giấu được để nó nín khóc. Nó gắt gao nắm chặt góc áo tôi, hốc mắt hồng hồng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi tí tách xuống nền đất.

“Chị ơi, vì sao bọn họ lại muốn đẽ bẹp máy bay nhỏ của em?”

“Chị ơi, vì sao họ mang lồng chim của ba đi?”

“Chị ơi, mẹ Trâm đâu? ...”

“... ..”

Tôi cắn môi một câu cũng không nói, đầu óc lại giống có như có một ngàn con ong ong kêu không ngừng.

Đúng rồi, nhà chúng tôi phá sản, người giúp việc đều bỏ đi, trong nhà có gì cũng đều trả cho các chú, các bác bên xưởng.

Cha mới xảy ra chuyện, mẹ cùng với vài cô chú kéo qua nhìn chúng tôi vài lần rồi cũng biến mất. Trong lúc đó tôi và Tiểu An trở thành một củ khoai lang phòng tay, những họ hàng thân thích chẳng ai muốn nhận nuôi hay giúp đỡ. Có một lần có đôi vợ chồng thấy được thông tin của chúng tôi trên báo, cũng cảm động mà tìm gặp chúng tôi. Chẳng qua là họ chỉ xót xa cho thằng em trai nhỏ Tiểu An, không muốn nhận thêm đứa chị to xác. Cơ hội này lại không dễ gì đến, nó lại cần tay người đàn ông muốn nhận nuôi nó, mắt nước mắt lưng tròng cầm lấy ống quần tôi không buông.

Tuần trước chúng tôi bị chuyển vào cô nhi viện, bà từ thị trấn Z ngàn dặm xa xôi lặn lội đến tìm.

Bà gầy yếu, lưng lại còng, dường như có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào. Bà nắm tay tôi, trong lòng bàn tay đều là những tình cảm yêu thương. Nước mắt chậm rãi rơi trên khuôn mặt đầy nếp nhăn:

“Nha đầu, là con trai bà không tốt, là con trai... Thật xin lỗi các con, các con có đồng ý đi theo bà lão già này không?”

Tôi nhìn bà không biết mở miệng như thế nào, đôi bàn tay già yếu trải qua phong sương mưa gió kia lấy từ trong túi áo ra những tờ tiền màu đỏ nhàu nát,

“Bà sẽ nuôi hai đứa, được không?”

Cuối cùng tiền mặt bị đổi thành vé xe lửa, tôi và Tiểu An cùng bà ngồi trên xe lửa trở về thị trấn Z

Lần đó là mười năm trước, lúc này chỉ có tôi và nó.

Chương 4

Tôi và Tiểu An sống với bà trong một căn phòng nhỏ hẹp. So với Tiểu An thì tuổi tôi lớn hơn cho nên mọi việc lật vật trong nhà tôi đều phải sắp xếp. Chú lớn trong nhà không thích chúng tôi. Còn cô thì mỗi lần gặp tôi sẽ kể lể về việc cô “Thua lỗ” ra sao, tôi cũng gật gù nghe nhưng không để ý mấy. Mà Tiểu An lúc trước là do vú em nuôi lớn và chăm sóc, chẳng mấy thân thiết với cha mẹ, sau khi lớn lên chỉ dính chặt lấy tôi và bà. Những năm gần đây thân thể của bà không còn nhanh nhẹn như xưa nữa, phải vào bệnh viện liên tục, còn chưa được ba tháng, người bà luôn che chở chăm sóc chúng tôi đã ra đi. May mà tôi đã trưởng thành có thể đi đến trấn trên giúp việc lật vật hàng ngày, bằng không chỉ bằng sự “Chiếu cố” của cô chú, trong nhà sớm đã trở nên không xong.

Tôi mỗi ngày đều nấu nướng cho Tiểu An, mà nó chỉ toàn toàn hết sức nhét hết mọi thứ vào miệng, dùng sức nuốt xuống sau đó mới bắt đầu cần nhai về tài nấu nướng của tôi.

Uống nước không quên người đào giếng mà, Tiểu An học tiểu học chưa học qua câu đó sao.

Lúc tôi thúc giục Tiểu An lên giường đi ngủ, đã là mười giờ đêm. Tôi quay trở lại phòng bếp thu dọn thức ăn thừa và chén bát, mùa hạ đồ ăn rất nhanh bị ôi thiu. Xử lý xong mất hết một giờ, tôi đóng sầm cửa tủ lạnh cũ rích này khiến nó lung lay chao đảo, lại dùng tảng đá kê lại cửa. Sau đó vội vàng rửa mặt quay trở về phòng ngủ.

Ban đêm. Tôi bị đánh thức bởi những tiếng động binh binh bang bang trong phòng bếp. Chắc lại là mấy con chuột đây mà, tôi rên rỉ lên tiếng, sờ soạn đi về hướng phòng bếp. Đi được nửa đường tiếng động liền biến mất, trở nên im lặng, tôi nhanh tay bật đèn, nhất thời kinh ngạc.

Ánh trăng theo nửa sườn cửa sổ len vào, bát tô bị lục ra đặt trên bếp, các thành phần nấu ăn rơi vung vãi trên nền đất. Tôi nhặt từng thứ ở dưới đất lên nhìn, cẩn thận xem xem, chẳng phải những thứ mà trong nhà có. Nhìn nhìn xung quanh, trong nhà lại chẳng mất gì, không giống như có trộm. Quyết định đi vào phòng Tiểu An nhưng nửa đường lại quay ngược về.

Thằng nhóc này ngủ còn hơn cả chết!

Tôi ngã người trên xích đu của bà tôi ở trong vườn, ban đêm mùa hạ rất mát mẻ, bên tai vang lên tiếng côn trùng rả rích và tiếng bập bõm của Tiểu An khi nói mê, cái gì “Bánh bao” “Đùi gà nướng” ... Nghe được tất cả mà.

Tôi hí hóp mắt nhìn trời sao, lại nhìn thấy một con bướm trắng bay từng vòng dưới ánh trăng.

Buổi tuổi mà có bướm ư? Tôi trầm tư suy nghĩ, chắc là mình đang mơ.

Chương 5

Sự kiện thần bí trong nhà bếp đã khiến chúng tôi có thêm không ít đồ ăn, chỉ tiếc tôi không biết phải xử lý chúng ra sao, chỉ có thể không phó mặc vậy, vài ngày sau tôi nói chuyện này, Tiểu An nghe xong liền căng thẳng, mỗi ngày đều xem xét kiểm tra cửa sổ vài lần, cuối cùng hận không thể dùng hết keo dán bôi vào cửa, tôi vội vã ngăn cản nó, lại thưởng cho nó một ít bạo lực, tận tình khuyên nhủ dạy nó cái gọi là đạo lý đối nhân xử thế, cho đến khi Tiểu An nước mắt lưng tròng nhìn tôi, tôi mới ngậm miệng.

“Chị à! Chị sơ suất quá!”

Được rồi, dù sao cũng không mất cái gì.

Hôm nay tôi lại đi trần trên làm công. Nhìn bầu trời mây đen mù mịt, tôi quay đầu mang theo cái ô, từ từ ra ngoài. Đi đến nửa đường gặp được một chàng trai trẻ tuổi mặc áo somi trắng, bộ dạng khuôn mặt vô cùng tuấn tú, anh ta nhìn tôi sững sốt một chút, lại dò xét chiếc ô trong tay tôi.

“Này...Là của cô sao?”

Giọng nói anh ta trầm trầm, mang theo chút ngọt ngào dễ nghe. Đáng tiếc lời nói này có chút khó hiểu.

Thế giới này còn có người trộm ô sao!

Tôi ôm chặt chiếc ô trong tay , nhíu mày nói: “Đương nhiên là của tôi, tôi mua ở siêu thị duy nhất trên trần kia, trong nhà còn có hóa đơn .”

Chàng trai nghe vậy liền cười, giống như vào ngày đông xuất hiện tia nắng mặt trời vậy, rất ấm áp. Woah, rất đẹp trai, so với bức hình mấy chàng trai mà chị Diệu dán trên tường ở cách vách còn đẹp hơn nhiều...

Khoan khoan! Tôi đang nghĩ cái gì vậy!

Tôi sờ sờ gò má nóng hầm hập, lại dùng khước mắt vụng trộm chăm chú nhìn chàng trai ở phía đối diện, quay đầu bỏ chạy.

Hôm nay nhà ông chủ có khách đến chơi , trong tiệm đóng cửa sớm hơn mọi khi. Bà chủ kết toán tiền công của tuần, nghe tôi nịnh nọt khen bà hôm nay xinh đẹp nên rất hớn hờ tặng tôi thêm hai cái bánh pudding trứng. Tôi vui rạo rực cúi đầu cảm ơn, đem hộp bánh pudding bỏ vào túi giấy rồi nhét vào trong túi xách. Tiểu An hồi nhỏ thích nhất ăn loại đồ ngọt này, sau khi lớn lên lại chẳng có cơ hội nếm lại hương vị đó

Tôi che chở túi xách dè dặt cẩn trọng đi về nhà, trên đường núi lại gặp được chàng trai tuần tú ban sáng!

Chẳng lẽ anh ta đứng ở đây cả ngày sao? Tôi gãi gãi đầu, chỉ có thể cúi đầu, nín thở nhìn không chớp mắt làm bộ như đi ngang qua, liền bị chụp lấy.

Tôi nhìn bàn tay tôi anh ta đang nắm lấy, dờ khóc dờ cười nói

“Tiên sinh, ngài đây là...”

Ánh mắt anh ta mơ hồ bất định, thật lâu sau chậm chậm nói:

“Vị cô nương này... Không, tiểu thư...” Đến khi tôi nhìn anh ta trừng mắt, anh ta liền hắng giọng nói tiếp.

“Khụ... Cô là Nguyên Lệ cháu gái của bà Nguyên đúng không? Tôi trước kia khi là học sinh từng được bà ấy giúp đỡ.”

Học sinh? Khi nào bà từng giúp đỡ cho học sinh?

Gặp tôi một mặt hoài nghi, anh ta buông tay tôi ra, nghiêm mặt nói:

“Bà lúc ở trần trên có quyen tiền vào hòm, tôi từ đó mà nhận được giúp đỡ” anh ta nói xong đưa tay vào túi quần lấy ra một tờ giấy”Đây là danh thiếp của tôi.”

“Mĩ vị một nhà, đầu bếp trưởng. Hồ... Thất?”

Anh ta lại ho một tiếng, “Hồ Điệt.”

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu.

“Tôi đến để trả ơn.”

Chương 6

Đại để là vì bộ dạng anh ta không giống người xấu, tôi cũng không quá đa nghi về chàng trai không mời mà đến này; không nghi ngờ vì sao anh ta lại biết được danh tính của bà, lại từ đâu biết được địa chỉ nhà. Khi tôi nói cho anh ta bà đã tạ thế lâu rồi, gương mặt anh ta lộ ra biểu cảm vô cùng khổ sở, lại dùng ngôn ngữ biểu đạt anh ta rất muốn đến thăm ngôi nhà mà bà từng ở. Vì thế tôi rất là do dự đưa anh ta về nơi tôi và Tiểu An sinh sống.

Tôi bước đi song song bên cạnh chàng trai, trong lòng nảy sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

...

Tôi cứng ngắc châm trà bên cạnh bình nước, đôi mắt nóng rực phía sau cứ như mũi nhọn đâm vào lưng tôi. Trong lòng tôi rít gào: Làm sao có thể có người tự nguyện dẫn sói vào nhà như mình chứ!

“Chị! Em về... Anh là ai! !”

Nó trừng đôi mắt, nhanh tay kéo tôi đang ở trong bếp ra phía sau lưng nó, tùy tay nắm cán chổi tôi dựng bên tường chỉ vào Hồ Điệt, nghiêm nhiên làm hành động gà mái bảo vệ con.

“Tôi nói cho anh biết cô gái đây trước ngực sau lưng đều nhìn chẳng ra gì, bởi vậy anh mau chóng rời đi không thì đừng trách tôi không tha cho anh, hừ!”

Tôi nhìn đôi bàn tay bị bỏng trà mà trở nên hồng hồng, lại nhìn anh chàng đứng tòng ngòng bên bàn ăn, chậm rãi kéo anh « gà mái » nhỏ trước mắt tôi ra .

“Tiểu An, em lại ngứa da sao.”

...

Tôi nói rõ cho Tiểu An mục đích mà Hồ Diệt đến đây, lại đơn giản răn dạy vài tiếng. Cậu nhóc ngồi ở trước bàn đầu càng cúi càng thấp, sau gáy bị kéo chặt căng , rất giống một con chó săn đáng thương.

“Thật xin lỗi.” « chó săn nhỏ »cúi đầu ảm đạm nói, ngón tay bắt an nắm nắm buông buông trên quần áo.

“Không sao đâu.” Hồ Diệt nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cậu nhóc, sau đó nhìn phía tôi, nhẹ giọng nói: “Tay cô không việc gì chứ?” “Tiểu An luôn vụng về như vậy...” Tôi nghe đến nửa câu thì thấy ghen lại, không nghĩ tới anh ta là người chu đáo như vậy. Theo bản năng liền đưa tay giấu ra phía sau, trả lời:

“Da dày thịt béo , việc nhỏ mà!” Tôi dừng một chút, con mắt chuyển hướng ra bầu trời chuyển tới ngoài cửa sổ, sau chuyển hướng sang Hồ Điệt, cuối cùng đem lời nói ở trong đầu suốt hai giờ liền dứt khoát nói ra.

“Nhà đã thăm rồi, không biết anh Hồ đây còn có chuyện gì.”

Nghe vậy Tiểu An đột nhiên ngổng đầu, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Hồ Điệt, mặt biểu lộ rõ”Mau cút mau cút mau cút” .

Chương 7

Sự thật chứng minh Hồ Điệt thật là trả ơn , hơn nữa trả rất cụ thể.

Mặt tôi không biểu cảm nhìn trên bàn năm món mận một món canh đầy màu sắc hương vị, miễn cưỡng có thể nhận ra trong đó có một món mà nhà bếp của chúng tôi hay nấu là nấm hương có trộn với dầu hào. Mà Tiểu An ngồi ở đối diện nước miếng gần tràn ra cả bàn.

...

Nửa giờ trước, tôi nhìn Hồ Điệt trình bày một vấn đề khá là sâu sắc. Hồ Điệt nhìn tôi thật lâu, nhìn đến nỗi tôi ngượng ngùng cuối đầu, nhưng tôi không hiểu sao anh ta lại nhìn tôi kỳ cục như thế——bà đã qua đời, thành ý cũng đã bày tỏ, Hồ Điệt đã hết lý do xuất hiện trước mặt tôi. Tôi đang cân nhắc có nên dẫn anh ta đến mộ bà bái lạy hay không, Hồ Điệt nghiêm túc mở miệng .

“Tôi đến để trả ơn, quyết tâm rất lớn. Bà năm đó đã cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng, thời xa xưa người ta đã nói có ơn tất trả có thù tất báo, ơn lớn chưa trả tôi nào có thể bình yên rời đi, huống hồ theo tôi quan sát cuộc sống hai người hình như có chút khó khăn...”

Lời còn chưa dứt , bóng đèn trên đầu họ đã bắt đầu trở chứng phụt tắt.

“Giấy dựa trong khó khăn mà” Hai chị em cùng đồng thanh: ...

Tôi bóng tôi nhanh nhẹn chỉ huy Tiểu An đổi bóng đèn mới, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát.

Mặt đỏ lên, tôi vừa nguyên rửa vô người nào chế ra cái bóng đèn vô lương tâm này, vừa giải thích : “Ha ha a, dây tóc cháy... Thường xuyên xảy ra mà, ha ha a...”

Càng nói càng tôi...

“Hay tôi sẽ thay bà chăm sóc hai người, cũng coi như tôi hoàn thành một tâm nguyện.”

Ánh mắt Hồ Diệt tỏa sáng luôn luôn nhìn chăm chú vào tôi, cho dù đèn tắt ánh nhìn đó vẫn chăm chú như vậy, câu trả lời của anh ta rất cứng đầu. Chúng tôi cứ như vậy nhìn nhau. Ước chừng qua mười giây, tôi cuối cùng cũng chịu thua, lại nhìn thấy Tiểu An tay nắm chặt bóng đèn cũ đến mức tay nổi cả gân xanh.

Tôi giật mình, nghĩ rằng thằng nhóc này muốn liều mạng một trận, vội vàng ôm miệng của nó, một tay đoạt lấy đồ vật trên tay nó.

“Em ô ô ô ô ô! Ô ô ô!” (Em kiên quyết phản đối! Anh đi chết đi!)

“Anh thật sự là người tốt mà a ha ha ha ha. Phiền phức cho anh rồi.”

Vì thế Hồ Điệt nhân lúc tay tôi bị phỏng, quang minh chính đại tận dụng phòng bếp. Tôi nhìn Hồ Điệt bận rộn trong bếp như một thói quen, luôn miệng cảm thán năm nay tiêu tiền quá nhiều. Tôi tò mò vì sao anh ta lại đến trả ơn cho chúng tôi, lại tò mò hơn nữa làm sao anh ta có thể đem những thức ăn trong tủ lạnh chế ra những món ngon như vậy...

Tôi lục lọi tìm kiếm những thứ chưa từng có trong nhà: “Anh Hồ, trong nhà hình như không có cá mực.”

Trong phòng bếp bóng lưng rõ ràng tạm dừng nửa giây, lại chỉ chỉ tay lên bịch xộp trên tường.

Oh, tự mang sao ... Chẳng hiểu vì sao tôi cảm thấy rất buồn.

Hồ Điệt thật xứng đáng với danh xưng đầu bếp, tất cả thức ăn đều nằm gọn trong dạ dày Tiểu An. Âm thầm rơi lệ

Sau khi ăn xong tôi nhìn thấy sắc trời sắc đã tối muộn nên đưa ra lời mời Hồ Điệt ngủ lại một đêm, hơn nữa bắt buộc Tiểu An nhường phòng. Cậu nhóc thở phì phì phò phò khuôn mặt như bị người ta hăm hại vọt vào phòng tôi, chưa đến nửa phút lại chạy ra, đem tất cả các cửa sổ đều khóa cho chặt,

cuối cùng thở phì phì trở về phòng . Tôi dẫn Hồ Điệt đến phòng ngủ, chân thành biểu đạt lòng biết ơn về bữa tối của anh ta. Đang chờ đợi anh ta xem thử anh ta có muốn gì khác không, sau đó tôi mới rời đi.

“Mơ đẹp.” Anh ta nhìn tôi nở nụ cười quyến rũ, chậm rãi đóng cửa lại.

Tôi gãi gãi đầu, đi về phòng mình. Thằng nhóc Tiểu An cuộn người trong chăn, xa xa nhìn lại giống một gò đất. Nghe được tiếng bước chân tới gần, nó bỗng nhiên giơ tay múa chân nhào về phía tôi, nhỏ giọng hằm hừ nói:

“Nhà chúng ta khó khăn như vậy sao? Chị vì sao lại muốn giữ anh ta lại? !”

Tôi trừng mắt: “Sức lao động dồi dào miễn phí, không nên phí phạm.”

“Chị biết anh ta sao? ! Sao không để anh ta ở bên ngoài? Hotel đó!” Cái chăn được Tiểu An vẽ chằng chịt những con cá mà nó thấy trong sách giáo khoa, gọi là gì nhỉ, cá chình điện?

“Không có phương tiện.”

“Chị thật chẳng có mắt nhìn người mà!”

Nhân thức được rằng ý kiến của bản thân chẳng có hiệu quả, Tiểu An chường mặt, khoác chần nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Tôi mất kiên nhẫn mang chần quần chặt lại cho nó, nó đập đập vài cái liền bất động.

Sau khi tôi đi rửa mặt cửa đã được kéo ra. Tôi kéo mở một góc, thăm than có người làm ấm giường thật là tốt, chỉ là mùa hè thì quá nóng.

“Chị, em muốn ở cùng chị.”Ngoại trừ tôi thì làm gì có ai muốn ở với nó nữa chứ.

“Ừ.”Em không muốn ăn thức ăn chị nấu mà.

Tôi mơ hồ nghe Tiểu An lẩm bẩm vài câu.

Người đó đến còn mang theo vài thứ nữa sao ?.

Chương 8

“Lão gia nói qua không cho cô tiến vào thư phòng.”

“Mẹ và chú đã đi ra ngoài, tại sao lại đi theo mẹ Trần chứ... Đừng giật váy tôi, sẽ rách mất!”

“Dẫn bọn nó về làm gì! Đừng xen vào việc của người khác!”

“Đưa tiền đây!”

“Có muốn chết không? Thật đúng là động vật máu lạnh mà”

Cổ họng bị một tay bóp lấy.

Không thể hô hấp được .

...

Lúc tôi giật mình mở to mắt, phát hiện Tiểu An không biết lúc nào đã đá văng chăn, giồng hết con bạch tuộc quấn quanh người tôi. Tóc nó đâm vào má tôi, thật ngứa.

Tôi đẩy đầu nó đang dựa vào mình ra, lại búng hai cái móng vuốt ôm chặt tôi, nhắc chân bước ra ngoài. Chỉ thấy cậu nhóc giật mình, hai cái móng vuốt nhanh chóng ôm chặt lại, quấn chặt chần.

“Thịt viên... Còn chạy sao...”

Quên mất khóa nó lại, thật sự là thất sách.

Tôi lắc lắc cần cổ đau nhức đi vào phòng bếp, lại thấy bên trong có một bóng người chớp nhoáng đi qua lại.

Hồ Diệt vẫn mang áo somi trắng, quần tây, lúc này đang mặc tạp dề đưa lưng về phía tôi, im lặng rửa chén bát trong tay. Bóng lưng anh đắm chìm trong nắng sớm, những sợi tóc đen được nhuộm màu óng ánh. Chỉ thấy anh ta di chuyển trong không gian phòng bếp nhỏ hẹp này, không chút lúng túng tìm các vật dụng, coi như đang ở phòng bếp nhà mình. Tôi đứng tần ngần trước cửa phòng, hơn phân nửa là vì ngượng ngùng, không nghĩ quấy nhiều anh, nhưng trong lòng lại chờ đợi anh sớm phát hiện tôi đang đứng đây, giải đáp cho sự tò mò của tôi.

Có lẽ là do ánh mắt nóng rực của tôi nhìn anh chăm chăm, Hồ Điệt bận rộn trong phòng bếp cuối cùng cũng quay đầu lại, bắt gặp tôi lộ nửa người sau cửa. Anh ta chẳng giật mình bất ngờ chút nào, chỉ mỉm cười như làn gió mùa xuân,

“Chào buổi sáng.”

Tôi cảm thấy da đầu tê rần, nhất thời có chút lảng lảng. Chờ tôi phục hồi tinh thần lại, cúi đầu xuống, gò má nóng rực—— nhất định là đêm qua không ngủ tốt, bằng không làm sao chỉ có thể nhìn một người tươi cười mà ngây ngốc cả buổi. Tôi lên nhìn trộm Hồ Điệt, nụ cười anh ta lan đến mắt, dịu dàng nhìn tôi đánh giá, có lẽ sự thất thố ban nãy chẳng khác gì khi chị Diệu xem truyện tranh; nếu muốn dùng một đề diễn đạt, chính là Tiểu An nói , lộ vẻ háo sắc.

Tôi ho một tiếng, cố ý đánh vỡ không khí lúng ta lúng túng này.

“Anh cứ tiếp tục, để tôi xem sao.”

Hồ Điệt cũng không thêm để ý, xoay người tiếp tục làm việc. Chỉ thấy trong tay đập hai cái trứng gà, nhẹ nhàng cắt dao lên thớt, nhanh nhẹn hạ nồi. Chỉ chốc lát sau hai trứng ốp lếp đều xong. Tôi lần đầu tiên nhìn thấy trứng rán giống mặt trời thu nhoe này, nâng cái đĩa đánh giá nửa ngày, lòng trắng trứng xung quanh lòng đỏ trứng trong veo như nước, giống như một loại thạch hoa quả.

“Anh Hồ, cái này hay quá”

“ ... ”

“Nguy rồi!Ngày hôm qua tôi quên đem pudding bỏ vào tủ lạnh!”

“ ... ”

Chỉ chốc lát Tiểu An cũng thức giấc, nhìn cũng không thèm nhìn liền đem cả bữa sáng xử lý sạch sẽ .

Tiểu An đi rồi, tôi và Hồ Điệt đi đến phần mộ tổ tiên bá tể bà, trên đường gặp được những người dân trong thôn đều mở to mắt đánh giá Hồ Điệt. Người giống như Hồ Điệt, tại cái trấn nhỏ bé này có đót đèn lồng tìm cũng chẳng thấy. Mỗi khi có người hỏi, tôi đành phải cười cười nói là bạn cũ. Trong thôn mọi người đều biết tôi và Tiểu An là đến từ thành phố, cũng không quá thắc mắc.

Ở trên đường về, Hồ Điệt bước đi nhanh, tôi bước theo sau nhìn bóng lưng anh ta đến ngây ngẩn. Anh ta xuất hiện rất kỳ quái, nhìn trái nhìn phải cũng cảm thấy anh ta không hợp với nơi này. Cân nhắc một lát, tôi quyết định thảo luận với anh ta để tính toán chuyện sau này.

“Anh Hồ muốn ở đây dài lâu sao?”

“Vâng.”

“Vậy công việc anh Hồ làm sao bây giờ.”

“Nghỉ phép.”

“Làm gì được nghỉ phép nhiều như vậy.”

“Nghỉ kết hôn.”

“...” Tôi nghĩ là không nên đoán mò ý tứ trong lời nói của anh ta thì hơn.

Chương 9

Với gợi ý của tôi, Hồ Điệt đã mua rau xanh và hoa quả đông lạnh. Hồ Điệt mua những thứ đó cũng là ngoài dự kiến của tôi —— anh ta lại không chịu nhận một xu nào, trù nghệ lại tốt, nếu không phải anh ta là con người sống sờ sờ trước mắt, tôi đã nghĩ anh ta là thần tiên cứu nạn. Bữa tối thứ hai trôi qua, Tiểu An phản nhiều nhất cũng nhắm mắt ngâm miệng.

Hồ Điệt cười tủm tỉm vỗ cái bụng căng tròn của Tiểu An viên , hỏi,

“Ăn ngon không?”

“Ngon lắm.”

“Về sau mỗi ngày đều nấu cho hai người ăn, được chứ?”

“Tốt lắm.”

“Vậy cho anh ở lại chứ.”

“Được thôi.”

Tôi: “...”

Hồ Diệt cười tủm tỉm tiến vào phòng bếp .

Sau một lúc lâu Tiểu An bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nhào tới bắt lấy bờ vai tôi, ở bên tai tôi lặng lẽ nói: “Chị à em cuối cùng cũng cảm thấy anh ta có động cơ không thuần——!” Nó đột nhiên ngậm miệng, chỉ thấy Hồ Diệt bùng lên hai cái đĩa. Trong đó là hai cái bánh pudding khi sáng tôi đã cho vào thùng rác!

Tiểu An nhìn chằm chằm pudding một lát, lúc sau khuôn mặt liền héo đi, “Chị, tuy rằng bị chị làm cho suy dinh dưỡng, em cũng không nên vì đồ ăn mà bán chị, thật xin lỗi mà.”

Tôi nói với nó: “Em lại bắt đầu ảo tưởng rồi, nhà văn em làm ơn buông tha cho chị đi.”

“Em không có mù mắt đâu, rõ ràng thấy anh ta nhìn chị cười như vậy.”

“Anh ta cũng vừa nhìn em cười đấy thôi.”

Tiểu An mặt đều đen hơn phân nửa, như là nhớ lại cái gì, “Đó là cười gian! Chị hiểu không? Không có ý tốt!”

Tôi vỗ vỗ đầu nó. Tôi biết Tiểu An đang nói cái gì, nhưng tôi suy nghĩ mãi chẳng hiểu được anh ta làm vậy với mục đích gì.

Tiểu An thấy tôi không nói gì, ở bên tai tôi tiếp tục thần bí lẩm nhẩm, “Chị, đừng để anh ta lừa mà bán đi, mất, à bán đi trình tiết gì gì đó...”

Tôi nghe Tiểu An nói vậy mà hoảng hốt, ngay lúc tôi kéo mặt nó định răn dạy một chút, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Đông, thùng thùng, đông.

Là chú lớn.

Chương 10

Chú từ trước đến nay không hề qua lại với nhà chúng tôi. Cô chán ghét chúng tôi không khác gì như chán ghét những con chuột. Chỉ khi còn bà mới có thể miễn cưỡng hòa thuận với chúng tôi. Bà vừa đi, cô liền trở về bộ mặt nghiêm trang không cười. Nếu không phải cô sợ thanh danh mình bị hàng xóm láng giềng đồn đãi, cô đã sớm bảo chú đuổi chúng tôi đi.

Tôi bảo Hồ Diệt vào phòng, mới lôi kéo Tiểu An đi mở cửa.

Chú ngậm trên miệng tẩu thuốc lá, phía sau còn có chị họ đi theo, thật sự là khách trăm năm hiếm gặp. Hai người vào phòng, chú tự nhiên ngồi xuống ghế. Chị họ liếc mắt khinh thường nhìn chiếc ghế dựa bên cạnh, cũng chẳng thèm ngồi xuống, chỉ là nhướn cổ nhìn xung quanh.

Chú cũng chẳng thèm nhìn tôi, nhìn lướt qua trên bàn cơm, cười nói:

“Ta nghe nói trong nhà có người khác.”

“Vâng.” Tôi nhìn khuôn mặt không biểu cảm của chú, trong lòng run run.

Chú lắc lắc đầu thuốc, tro tàn màu đen rơi xuống, “Cô cũng biết gần đây người ta hay đồn đại

trong nhà này nọ.”

Tiểu An vừa nghe liền đáp ngay, “Chú nói bậy cái gì, này nọ gì, anh ta là Hồ Diệt ——!”

Tôi nhìn thấy nét mặt chú sa sầm, vội vàng kéo áo Tiểu An bảo nó im miệng. Kỳ thực dù chú cho tiền tiêu vặt chúng tôi một tháng không bao nhiêu, chẳng dư dả mấy thì cũng đủ mua thức ăn cho chị em tôi một tháng, chúng tôi đều rõ điều này. Chỉ như vậy thôi, không thể không cúi đầu. Lúc này lại nói sỗ sàng trước mặt chú, chỉ sợ sau này chúng tôi càng khó khăn hơn. Hồ Diệt đến cùng cũng chỉ là người xa lạ, sau này cũng phải rời khỏi .

Dựa vào người khác, không bằng dựa vào chính mình.

Nghĩ nghĩ tôi ngượng ngùng cười nói, “Chú nói thật đúng. Tiểu An còn nhỏ, chú đừng so đo với hiểu biết nông cạn của nó.”

Chị họ đứng bên cạnh cười lạnh một tiếng, cúi đầu thì thầm vào tai chú vài câu, Chú thấy tôi ngoan ngoãn như vậy, sắc mặt cũng tốt lên không ít, chỉ cười khẩy nói, “Mười lăm tuổi mà còn nhỏ, nhớ năm đó ta đã giúp việc nhà đi chăn trâu. Đứa nhóc thật sự là càng lớn càng làm càn, đọc sách thì có cái rắm ích lợi gì!” Nói xong chú lại chuyển hướng về tôi, “A Lệ cô cũng đã hai mươi , đừng có nuôi dạy thằng nhóc này thành một vương bát đản, ngấm lại cô của cô tuổi này đều lập gia đình. Ai, cũng đều là chúng ta sai, con trai của thôn trưởng thật tốt lắm—— “

Tôi nghe xong cảm thấy hoang mang. Con trai của thôn trưởng mọi người đều biết, sinh ra đã không biết gì , chẳng có bà mối nào chịu tới cửa, làm gì có ai đồng ý lấy một kẻ ngốc chứ!

Tiểu An nghe xong cũng khó thở, nắm tay chặt lại, ánh mắt cũng phiếm hồng.

Lúc này tạt đất một tiếng, cửa phòng mở, Hồ Điệt chậm rãi đi ra.

Tôi sửng sốt, quay đầu phát hiện ánh mắt chị họ đã dán lên người anh ta.

Tôi thờ phỉ phỉ đánh giá Hồ Điệt một phen, quả nhiên là bộ dạng tán tỉnh.

Chỉ thấy Hồ Điệt nhần nhả bước đến bên cạnh tôi, lấy từ trong quần ra cái danh thiếp, lại chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, nói với chú:

“Tôi làm.”

Chị họ cúi đầu nhìn danh thiếp, cuối cùng ngẩn ngơ vài phút liền tươi cười, lôi kéo tay Hồ Điệt quyến rũ cười, “Thì ra anh là bếp trưởng khách sạn sao? Tôi đã nói A Lệ làm thế nào mà ăn được những thứ tốt vậy. Anh là người thành phố phải không?” Nói xong lại đưa mắt nhìn chú.”Nhà A Lệ đơn sơ như vậy thật là bạc đãi anh, nếu không để ý liền đến nhà của tôi ở đi, chỗ của tôi so với nơi này tốt hơn nhiều lắm, còn có điều hòa.”

Không chờ chú lên tiếng, Hồ Diệt không biểu cảm kéo tay chị họ ra.

“Tôi không quan tâm.”

Nói xong anh xoay mặt nhìn chăm chăm tôi, tôi không tự chủ được lui chân về phía sau. Anh ta bước hai ba bước đến bên ôm tôi, nhìn chị họ nói: “Tôi rất thích sống ở đây.”

Chị họ tự hào trước giờ mình là một hoa khôi trong trấn, Hồ Diệt lại mang một khí chất khiến cô muốn hạ mình, lại không tưởng tượng được đối phương không cảm kích chút nào. Sau khi nhìn thấy hành động Hồ Diệt thì sắc mặt tái nhợt. Cô vốn được sống sung sướng, bây giờ bộ dạng lã chã nước mắt nhìn người ta vừa thấy đã thương.

“Anh coi trọng nó? Nó có cái gì tốt? Một đứa không cha không mẹ——”

Hồ Diệt không chút sứt mẻ, lạnh lùng nói: “Hơn cô.”

Chị họ cuối cùng không chịu nổi, khóc lóc chạy đi ra ngoài. Chú nét mặt lãnh đạm, đem tàn thuốc vẩy lên điểm tâm trên bàn,

“Đừng khiến trong nhà náo loạn chỉ vì người ngoài, mặt mũi của nhà ta để đâu chứ. Bảo anh ta đi đi!” Chú hừ một tiếng, xoay người bước đi, người đi rồi nhưng vẫn không quên đập cửa thùng thùng.

Chân chú mới vừa đi, Tiểu An tựa như bị xúc động nhảy dựng lên, dùng lực vỗ lên người Hồ Điệt, cười to nói, “Anh thật lợi hại mà! Lần đầu tiên em gặp một người có thể khiến ông ta tức đến vậy, thật sự là tốt!” Còn thấy Hồ Điệt ôm tay của tôi, nó thay đổi sắc mặt, “Còn không buông tay!”

Hồ Điệt làm như không nghe thấy, chỉ nhìn tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh nở nụ cười, nói: “Tôi không sao, bọn họ nói cũng không sai, đều tại thói quen của tôi.”

Hồ Điệt vẫn là không hề chớp mắt nhìn tôi. Hai chúng tôi đối diện nhìn nhau một lúc, nhàn nhạt nói, “Cô đừng xem nhẹ mình như vậy, đối với tôi cô rất tốt.” Cuối cùng anh lại nói một câu, “Không nên cười, cũng đừng cười, thật khó coi.” Nói xong liền buông tay bước vào phòng bếp dọn dẹp.

Tôi nghe vậy ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ mặt mình.

...

Lúc nửa đêm thời điểm tôi ngủ không được, lại đứng lên đi ra ngoài sân, nằm trên xích đu bên cạnh cửa sổ. Bỗng nhiên có con bướm bay lượn trước mắt tôi, bay vòng vòng sau đó đậu xuống ghế mây.

Tôi nhìn con bướm trắng trước mắt, không tự chủ được mở miệng nói chuyện.

“Anh Hồ là một người quái lạ, nói chuyện rất nhỏ nhẽ .”

“Ngoại trừ bà, chẳng có ai đối tốt với tôi như vậy, mà, cũng không có người coi trọng tôi như vậy.”

” Trù nghệ anh ta cũng tốt lắm, Tiểu An đều khen không dứt miệng “

“Anh ta thật sự là người tốt.”

“Tiểu An tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng trải qua chuyện hôm nay tôi nghĩ nó rất thích anh Hồ.”

Cuối cùng tôi cũng thì thầm trong lòng một câu, tôi cũng thích anh ta.

Chương 11

Tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ trên chiếc xích đu, ngày hôm sau tỉnh lại chẳng hiểu sao lại nằm trong phòng ngủ Tiểu An. Hồ Diệt vẫn tiếp tục nấu ăn trong phòng bếp như trước. Anh ta không đề cập đến chuyện hôm qua, tôi cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, thôi thì cứ như thế.

Hồ Diệt đã giúp đỡ cho tôi rất nhiều. Có khi tôi cũng thắc mắc vì sao số tiền ít ỏi năm đó của bà, lại có thể khiến anh ta cam tâm tình nguyện đến như thế. Những suy nghĩ chông chênh trong đầu khiến tôi không thể nghĩ nổi.

Không đáng tin, rất không đáng tin .

Chẳng qua là nhờ sự giúp đỡ của Hồ Diệt, trọng trách của tôi cũng giảm bớt phần nào, thoải mái không ít. Giờ phút này tôi và anh ta trò chuyện từng câu, rất là hòa thuận.

Hồ Diệt: “Lúc rảnh rồi cô làm cái gì.”

Tôi: “Làm thêm?”

Hồ Diệt: “... Trừ chuyện này ra?”

Tôi: “Luyện sao?”

Hồ Diệt: “Oh...”

Tôi hí hóp mắt suy nghĩ một lát, chung quy cũng nghiền ngẫm ra ý tứ Hồ Diệt.

“Thật lâu trước kia, lúc tôi còn là một đứa trẻ, tôi rất thích vẽ tranh. Chẳng qua đó là chuyện trước kia.”

Hồ Diệt im lặng không đáp. Tôi cũng không để ở trong lòng. Chờ mãi đến giữa trưa anh ta xách bao lớn bao nhỏ về, còn có thêm một túi giấy.

Anh ta xách đồ đến phòng bếp, sau đó đưa túi giấy cho tôi.

Bên trong là một quyển phác hoạ và một ít công cụ bút vẽ.

...

Anh ta đi ra ngoài nhiều hơn, hơn nữa chị họ cố ý vô tình “Tuyên truyền” , thành ra chuyện đó hàng xóm láng giềng dần biết được. Ngày thường tôi cũng chỉ viết chữ vẽ tranh, cũng thấp thỏm lời nói của chú. Không đến mấy ngày, chú lại tìm đến cửa. Lần này Hồ Điệt không trốn tránh, đi theo chú ra cửa, cũng không biết giữa bọn họ có thể nói đến chuyện gì, sau đó chú cũng chẳng thèm nói chuyện về anh ta nữa.

Chỉ là sau khi thanh danh Hồ Điệt lan truyền rộng, mọi người xì xầm nhìn không giống với trước kia.

Đến chị Diệu như chị em trong nhà cũng chẳng thể chịu nổi, không để ý trong nhà phản đối, muốn gặp nhân vật trung tâm đồn đãi này. Thấy Hồ Điệt, mặt chị Diệu nham hiểm cười, nháy mắt và ghé vào bên tai nói, “A Lệ, em phải nắm cho thật chặt nha, cũng đừng làm cho những người khác hủy đi nhân duyên khó tìm này.”

Tôi phản bác lời chị, “Đừng nói hư nói vượn.”

“Vây tặng cho chị cũng được.”

Tôi trêu chị háo sắc.

Từ sau hôm đó chị Diệu không ngừng đến nhà chúng tôi ăn cơm. Hồ Điệt cũng không kiêng kỵ, rất hiếu khách. Có khi tôi đi làm về thấy anh và chị Diệu chụm đầu ghé tai. Vì thế tôi thừa lúc rửa chén cùng Hồ Điệp hỏi chút chuyện riêng.

“Anh thích chị Diệu?”

“Không có.”

“Vậy anh ít tiếp xúc với chị đi, không chừng khiến người ta hiểu nhầm.”

Ánh mắt Hồ Điệt cong cong như trăng non.

Tôi nhìn thế thẹn quá hóa giận ném cái chén.

...

Từ đó về sau trên bàn có những món ăn tôi thích nhiều hơn.

Như vậy cứ trôi qua yên bình, trong nhà lại xuất hiện thêm một vị khách không mời mà đến.

Chương 12

Thứ bảy trời nắng ấm áp, Hồ Điệt và tôi ở trong bếp cùng chiến đấu với một con cá.

“Hồ Điệt, mau tới nghênh đón bà cô đại giá ——!”

Ở trong phòng bếp Hồ Điệt đang bận rộn nghe vậy giật mình đâm dao vào cả tay mình, máu chảy đầm đìa. Tôi ở bên cạnh nhìn máu chảy, nhưng Hồ Điệt chỉ đứng hình, cũng không băng bó, buông dao liền chạy ra ngoài.

Ngoài cửa có một cô gái, đầu tóc đen mượt bao bọc khuôn mặt nhỏ nhắn, đúng là so với chị họ hoa khôi vùng này còn đẹp hơn nhiều.

Tôi đưa tay sờ sờ cái mặt lớn của mình, thầm nghĩ thật sự là xấu mã.

Nhìn cô gái duyên dáng yêu kiều trước mắt, thế nào cũng không hình dung được tiếng hét to ban nãy

“Sao cô lại tới đây.”

Cô gái đó chẳng hề để ý đến vết thương trên tay anh, chỉ là tiến đến gần, đi cà nhắc vòng tay ôm cổ anh,

“Nhớ anh.” Lọt vào tai là giọng nói rành rọt, không hề do dự.

Cô gái lướt qua Hồ Điệt sau đó thấy tôi, “Cô là Nguyên Lệ?” Tôi nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt này, vô ý thức gật gật đầu, cô ấy lại nói: ” Cô có biết tôi là ai không.”

Tôi lắc đầu.

Cô nhanh tay ôm tay Hồ Điệt, cười hì hì nói: “Tôi là vị hôn thê của anh ấy.”

Nghe Tiểu An a một tiếng, trái tim tôi cũng như bị đâm một nhát.

Sao lại thế này.

Tôi cũng không có nhiều thời gian suy xét, giây tiếp theo Hồ Điệt liền kéo mở tay cô ấy, nhú mị nhãn mày, “Đừng nói lung tung.” Dứt lời liền đẩy bả vai cô ấy nói”Giải thích đi.”

Cô gái nhìn Hồ Điệt nở bĩu môi, “Đây là sắc mặt gì” sau đó nhìn tôi cười, “Tôi tên là Hỉ Hỉ.”

Tôi khó khăn mới mở miệng trả lời. Nhìn trước mắt xúng lủn vừa đôi, tôi bỗng nhiên không thèm để ý quan hệ bọn họ nữa. Tôi hướng Hỉ Hỉ chỉ tay Hồ Điệt đang chảy máu, “Cần băng bó.”

Cũng không quản ngoài cửa có hai người, lôi kéo Tiểu An vào nhà . phía sau mơ hồ truyền đến giọng nói Hỉ Hỉ, lú lú xé rách tim tôi.

“Em thật là nhớ anh.”

“Cô chừng nào thì đi?”

“Anh bị thương sao, Hồ Điệt anh càng ngày càng ngốc. Ha ha.”

Tôi ở trong phòng lục tung, muốn tìm băng bông vết thương, đáng tiếc tìm hoài cũng chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Vì thế tôi chỉ có thể kéo một bộ quần áo mới giặt, cũng không quan tâm Tiểu An ở

bên ngăn cản, dùng cây kéo cắt từng mảnh.

Chờ tôi đi ra, Hồ Điệt và Hỉ Hỉ vẫn đứng ở ngoài cửa. Điều khác lạ là, miệng vết thương Hồ Điệt đã được băng bó cẩn thận, Hỉ Hỉ cũng chuẩn bị rời đi.

“Em đi đây, thật là không quen ở đây.”

“...”

“Mấy ngày nữa em lại đến.” Nói xong Hỉ Hỉ giống như muốn xoay người rời đi, Hồ Điệt lại kích động giữ chặt cánh tay cô ấy.

“...”

Tôi nghe không rõ Hồ Điệt đang nói cái gì, chỉ cảm thấy trong mắt hai người tiếc lưu luyến.

Hỉ Hỉ lại tỉ mỉ dặn dò vài câu mới rời đi, vô những lời vô nghĩa linh tinh. Tôi cũng thật sự cái thôn bé tí này lại ẩn giấu nhiều nguy cơ đến thế, để cô ấy nói mãi chẳng thôi.

Hồ Điệt vào nhà có chút không yên lòng. Lúc ăn cơm trưa nói với tôi Hỉ Hỉ là bạn từ nhỏ của anh ta.

“Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là có chuyện xưa.” Tiểu An nhìn Hồ Điệt làm mặt quỷ, xoay người vào nhà .

Hồ Điệt mặt có chút trắng bệch.

. . .

Qua hai ngày Hỉ Hỉ lại đến thăm.

Hồ Điệt vừa vặn đi ra ngoài mua đồ ăn, trong nhà chỉ còn mình tôi. Đối mặt với Hỉ Hỉ vô tội ngoài cửa, tôi đành phải mời cô ấy vào nhà, mang trà cho cô ấy. Hai người cứ như vậy xấu hổ ngồi đối diện .

Hỉ Hỉ ánh mắt hơi đen nhìn chăm chăm vào tôi, thật lâu sau cô ấy nhẹ nhàng mà nói một câu, truyền đến bên tai tôi như sấm nổ.

“Cô thích Hồ Điệt.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, nhất thời đã quên phản bác. Hỉ Hỉ cũng không nghĩ buông tha tôi.

“Cô cũng biết anh ấy là ai ư?”

“Cô chớ ngăn cản tiền đồ anh ấy.” Thật lâu không thấy tôi đáp lời, Hỉ Hỉ cũng không chờ Hồ Điệt, một mình rời khỏi.

Tôi ngồi ở ghế tựa một lúc lâu. Lâu đến khi chén trà nguội ngắt, mới nghĩ đến nên đứng dậy. Trở lại phòng, tôi rút tập vẽ mà Hồ Điệt đưa, vẽ lung tung, chỉ mong có thể quên đi lời Hỉ Hỉ nói. Chờ tôi hoàn hồn, trên giấy đã viết đầy tên. Tôi vội vàng đem trang giấy xé đi, chạy đến trong phòng bếp đốt lửa.

Hủy chứng cứ.

Tôi sững sờ nhìn đồng hồ, Hồ Điệt trở về khi nào cũng không nghe thấy. Cho đến khi Hồ Điệt mang theo nguyên liệu nấu ăn đi đến trước mặt, tôi mới phản ứng lại. Tôi đưa tay tiếp nhận giỏ xách, ngẩng đầu lại là sừng sốt.

Ót Hồ Điệt đỏ đầy mồ hôi.

Chương 13

Hồ Điệt có việc gạt tôi.

Gần đây anh ta càng ngày càng về trễ, có khi còn nhầm lẫn thời gian chuẩn bị bữa sáng, gương mặt cũng trắng bệch đến thảm. Tôi hỏi anh có phải vì mệt mỏi hay không, anh luôn cười giả lả lảng tránh. Một lúc sau, ngay cả Tiểu An đều nhìn ra có vài phần không thích hợp, liên tục truy vấn tôi hỏi chuyện Hồ Điệt. Mà tôi cũng chỉ có thể cười khỏ.

Hỉ Hỉ đến thường xuyên hơn. Mỗi ngày cô ấy đều quần quít lấy Hồ Điệt, không chịu rời đi.

“Thế nào còn chưa đi?” , “Khi nào thì đi?”

Chị Diệu và Tiểu An nhất trí đồng ý Hỉ Hỉ là tới cướp vé ăn nhà tôi, nhưng tôi biết không đúng vậy.

Tôi rất lo lắng cho Hồ Điệt.

Hôm nay Hỉ Hỉ lại chờ Hồ Điệt mua đồ ăn trở về ,quần quít lấy anh không tha, Hồ Điệt vốn là mang vác không ít, trên cổ còn có vòng vải bao. Người nhần nhịn đến mấy cũng tức giận .

“Làm càn!”

Hỉ Hỉ ngượng ngùng thả tay, ôn tồn nói, “Anh hôm nay —— “

“Cô đi đi!”

“Hồ Điệt ——!” Hỉ Hỉ đỏ hốc mắt, một mặt không thể tin.

“Không cần cô lo lắng.” Cũng không nhìn Hỉ Hỉ, Hồ Điệt mang đeo đồ vào cửa.

Hỉ Hỉ nhìn bóng lưng Hồ Điệt hết to, “Anh sẽ hồi hận !”

Nói xong cô nhìn mặt tôi, nhưng lại biến mất ngay trong không khí!

Tôi trợn mắt há hốc mồm, căn bản không thể tin vừa mới trước mắt phát sinh tất cả. Tôi vội vàng chạy tới phòng bếp, muốn Hồ Điệt giải thích, lại phát hiện người ngã xuống cửa phòng, mất đi ý thức.

...

Cho đến ban đêm, Hồ Điệt mới chậm rãi tỉnh lại. Thấy anh mở mắt, Tiểu An xông đến, đem nước mắt bôi hết lên quần áo anh, bi thương lên án:

“Hồ Điệt anh đừng chết mà, anh mà chết tôi sẽ chết đói mất, chị nấu đồ không thể ăn được mà, anh anh anh...”

Hồ Điệt cười cười vỗ vỗ đầu nó, “Nguyên An, cho chị em và anh nói chuyện chút được không.” Trên mặt anh không có chút máu, giọng nói dịu dàng trầm ổn cũng trở nên khàn khàn.

Tiểu An gật gật đầu, không rõ chuyện gì nhưng cũng đi.

Chờ Tiểu An đi xa, tôi vội vàng mở miệng,

“Hi Hi đến cùng là cái gì.”

Chương 14

Tôi sống hai mươi năm, chưa bao giờ gặp người đang sống rành rành có thể biến mất trong không khí.

Hồ Điệt hơi hơi há miệng, lại không phát ra âm thanh. Sau một lúc lâu trong phòng mới vang lên giọng nói anh.

“Em nhìn thấy?”

Ánh mắt tôi chăm chăm nhìn theo anh, bức thiết muốn anh phủ nhận những điều tôi nhìn thấy. Nhưng mà câu nói đó đã đánh vỡ ảo tưởng của tôi.

“Như em chứng kiến, cô ấy không phải là người.” Anh nhắm mắt lại, tiếp tục nói: “Tôi... Cũng không phải.”

Tôi trừng lớn hai mắt, không thể nào chấp nhận nỗi chuyện mà Hồ Điệt nói.

Không phải là người, không phải là người ——!

Đợi cho đến khi tôi mở miệng, trong giọng nói cũng không thể không chế được run run.

“Anh nói anh là học sinh được bà tôi giúp đỡ cũng là gặt tôi sao! ?”

“Anh nói anh trả ơn là gặt tôi sao! ?”

“Vì sao anh muốn ở lại! Vì sao tốt với chúng tôi như vậy! ?”

“Vì sao phải làm như vậy! Tôi đang hỏi anh đó!”

Hồ Diệt bắt được tay của tôi ,trong mắt lóe ra tia sáng hoang mang. Anh dứt quãng nói xong, âm thanh cuối có chút bất ổn.

“Anh không muốn lừa em.”

“Anh không biết nên tiếp cận em như thế nào.”

“Cảm ơn em đã cứu anh.”

“Thật xin lỗi...”

Đầu óc tôi như bị ma ám rồi tung lên, mà người khiến nó trở nên như vậy là chàng trai trước mắt.

“Anh đi đi.” Tôi bỏ tay anh ra.

“Tôi thích em.”

Tôi hoảng loạn xoay người, không nhìn được gương mặt tái nhợt của Hồ Diệt khi nói ra câu đó đỏ lên.

...

Mùa hạ ban đêm trời đổ mưa to. Tia chớp chiếu sáng toàn bộ đêm đen, sấm đánh thẳng từng đợt vào nhà, nổ « ùng ùng » ở bên tai. Tôi dùng chân ôm đầu, cố gắng không đoái hoài đến tiếng sấm bên ngoài.

Tôi vẫn còn suy nghĩ như trước, cảm thấy trận mưa này có vài phần kì lạ.

Đột nhiên có một tiếng rít——!

Tôi xóc chân lên chạy ra bên ngoài, trước mắt lóe lên một tia sáng, trên mặt chợt lạnh, sau đó ngã xuống không biết gì nữa .

...

Buổi sáng mặt trời tỏa nắng rực rỡ, Tiểu An còn bọc chăn ngủ vùi.

Tôi chưa nghĩ ra nên đối mặt Hồ Điệt thế nào. Mặc dù nói đối phương không phải là đồng loại, tốt xấu cũng chăm sóc chúng tôi gần nửa năm. Tối hôm qua cũng không nên như vậy.

Còn nữa, tôi đối với anh ——

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, đợi hồi lâu cũng không có ai đáp lại. Tôi dè dặt cẩn trọng đẩy cửa ra —— trong phòng chẳng có lấy bóng người, sạch sẽ trông không giống như đêm qua chẳng có ai ở đó.

Tôi hoang mang chạy ra sân, lọt vào trong tầm mắt cũng là vết thương trước mắt. Sân đã bị tàn phá, thân cây ngã xuống nằm ngang trên mặt đất. Cách đó không xa cỏ dại cháy đen, xa xa dường như là một trận hình vòng tròn, Hỉ Hỉ mặc quần áo dài kì lạ, ngồi quỳ ở bên trong.

Tôi chạy đến gần thì thấy, trong mắt cô ấy lấp lánh lệ quang, còn chưa kịp mở miệng hỏi, liền bị Hỉ Hỉ tóm lấy.

“Đêm qua nguy hiểm như thế, sao cô lại ngủ an ổn như thế!” Dứt lời cô dùng sức đẩy tôi ngã xuống đất, chĩa vào mũi tôi, “Nhất định là cô mê hoặc anh ấy, anh ấy mới lấy thân mạo hiểm. Nếu không là bởi vì hai người phạm hèn mọn các người, anh ấy làm sao đi tiệm cơm ngồi ba ngày hai đêm, sao lại nhiều lần dùng máu để biến ra đồ vật! Bây giờ còn bị... Thiên sát nhân loại, thiên sát trả ơn ——!”

Tôi giật mình bắt được vạt áo cô ấy, “Tôi không rõ cô đang nói cái gì? Hồ Diệt đâu? Hồ Diệt đi đâu?”

Hỉ Hỉ cúi đầu không nói, thật lâu sau mới nói: “Thôi, thôi, tôi hỏi cô lần cuối cùng, cô thích anh ấy phải không.”

Tôi gật gật đầu. Chỉ thấy cô ấy thở dài đưa qua một hàng chữ dài như gà bới. Mực viết bị nhòe bởi nước mưa, mờ hồ nhìn ra một sơ đồ mạng miêu tả một con bướm

Thoáng chốc có cái gì ở trong đầu nổ tung, trước mắt quay lại bộ phim sáu tháng trước—— ô màu đỏ , Hồ Diệt, trả ơn.

Khi tôi ngẩng đầu, trên cỏ đã không còn bóng người.

Chương 15

Hồ Điệt không thấy .

Khi Tiểu An tỉnh lại ,tôi nói cho nó Hồ Điệt đi mà không tạm biệt. Vốn tưởng rằng nó sẽ khóc to, lại không nghĩ rằng nó lại mờ mịt hỏi tôi,

“Hồ Điệt là ai?”

Tôi bỗng nhiên hiểu được, như phát rồ xông ra bên ngoài, tóm lấy từng người trên đường hỏi han. Càng hỏi càng là kinh hãi —— giống như trí nhớ của mọi người bị lau đi, không có ai biết Hồ Điệt.

Giống như anh ta chưa từng xuất hiện.

Ai có thể nói với tôi, chàng trai xuất hiện trong cuộc sống của tôi, là ai?

...

Tất cả trở lại như thời điểm bắt đầu. Mua thức ăn, làm công, nấu ăn cho em trai, tất cả đều không có gì bất đồng.

Cho đến khi người mẹ bỏ rơi chúng tôi mười năm tìm về, năn nỉ chúng tôi cho bà một cơ hội để bồi thường, gương mặt trang điểm kỹ càng của bà lấm lem hết..

Sau đó tôi rời khỏi đây, mang theo tập tranh Hồ Điệt tặng cho vào hành lí.

Đây là điều duy nhất chứng minh anh từng tồn tại.

Chương cuối

Năm năm sau, tại cuộc triển lãm tranh nghệ thuật, hai sinh viên thì thầm ở trước một bức tranh lớn.

Này, bạn cũng biết Nguyên Lệ sao?

Họa sĩ này chỉ biết vẽ bướm bướm sao? Đương nhiên là biết , là bạn học của tôi.Cô ấy rất nổi tiếng.

Đúng vậy, gần đây tôi nghe rất nhiều chuyện, có liên quan đến cô ấy.

Cô gái lạnh lùng này thì có chuyện gì sao?

Nghe nói khi ở nhà cô ta nhận được một bưu kiện, thực sự khóc ba ngày ba đêm.

Woah? Chẳng lẽ là thư đe dọa .

Không phải đâu. Nghe nói là tiêu bản một con bướm.

Phiên ngoại

Năm đó Nguyên Lệ đi theo mẹ trở về thành phố Y , chuyện đầu tiên là muốn ôn tập thật tốt để thi vào học viện mỹ thuật. Nghe qua chẳng phải là chuyện gì lớn, nhưng là vấn đề ở chỗ Nguyên Lệ nhiều năm bỏ học ở nhà, học văn văn hóa tất nhiên chẳng bằng các thí sinh còn lại. Không biết là vì áy náy hay vì điều gì, mẹ đã dùng mọi cách, từ từ nhắm hai mắt hét lên một câu:

Kiểm tra không qua, ta dùng quan hệ! Không chịu? Ta dùng tiền!

Cũng vừa hay dưỡng yêu mẹ như mạng sống, cũng nghe theo lời mẹ. Trái lại Nguyên Lệ đối với \những việc bà làm không chút xíu cảm động, chỉ luôn nhốt bản thân trong phòng, liên em trai làm nũng cũng chẳng thèm quan tâm. Bộ sách thành xếp thành đôi đặt trên bàn, chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Không nghĩ đến hơn nửa năm trôi qua, Nguyên Lệ lại làm được việc lớn.

Đại học mỹ thuật Y hệ tạo hình chiêu sinh!

Bây giờ cho đến ngày Nguyên Lệ tốt nghiệp cũng còn một năm, tộc trưởng của họ Nguyên thấy được đứa con gái vốn dĩ chẳng có tiền đồ gì bây giờ lại trở thành họa sĩ nổi tiếng, trong lòng tiếc nuối.

Người làm nghệ thuật toàn thân đều toát lên hơi thở lãng mạn, tâm trí tinh thoáng sẽ trừu tượng, đứa trẻ Nguyên Lệ này, cả ngày trời đều lạnh mặt, đối với em trai mình cũng không cười một cái; vẽ tranh cũng cố chấp, cảnh phố phường động vật mọi thứ cũng không vẽ, lại yêu thích vẽ tranh bướm bướm, tương lai làm sao. Vẽ bướm bướm cũng được, xung quanh vẽ phượng vĩ càng tốt, nhưng cô lại vẽ xung quanh toàn là rau cải trồng bình thường đều thấy được! Thầy giáo nhìn tác phẩm tốt nghiệp của cô đều lắc đầu, nói tài nghệ cũng không có vấn đề gì, chỉ là ý tưởng hơi độc đáo, tác phẩm hình thức chỉ có một, về sau đường tiến thân sẽ rất gian nan.

Nhưng sau này Nguyên Lệ vẫn nổi danh. Bạn hỏi vì sao ư? Hừ, không thể nói.

Vốn cho rằng cuộc sống của Nguyên Lệ cứ như vậy, ai biết ngày đó không biết thằng ngốc nào gửi cho cô bưu kiện, đứa nhỏ đó đi du lịch về khóc thảm thiết, đến Vạn Lý Trường thành cũng bị ngập nước. Nguyên An liều chết xông vào phòng chị nó, bị chị nó đập giá vẽ vào người. Nguyên An khóc chạy ra, ôm đầu oa oa kêu to:

Còn tưởng rằng là đứt tay đứt chân chặt đầu mà, thì ra chỉ là một tiêu bản bướm bướm mà! Quán nhỏ ven đường đều có thể mua được tiêu bản mà!

Này không là khóc như chết cha sao? Bị một cái tiêu bản khiến cho đầu óc điên đảo vậy mà! Đúng là Nghệ – thuật – gia!

Nguyên Lệ cứ như vậy khóc suốt, cơm cũng không ăn, khóc đến cổ họng căm. Cả nhà đều muốn điên rồi, đang chuẩn bị xôn xao đưa người đi, chuông cửa vang lên.

Là một cô gái , mặt không biểu cảm nói muốn tìm Nguyên Lệ. Mẹ Nguyên tưởng bạn học Nguyên Lệ, đầu đầu nói Nguyên Lệ hiện tại tâm tình không tốt lắm, làm bộ dạng tiễn khách. Cô gái kia không quan tâm, trực tiếp vọt đi vào, bắt lấy cổ áo Nguyên An hỏi Nguyên Lệ ở đâu. Nguyên An cũng thắc mắc, trực tiếp nói hết cho cô gái xa lạ trước mắt.

Cô gái kia xông lên lầu, một cước đem cửa đá văng lại lạch cạch đóng lại. Kỳ tích là, Nguyên Lệ nín khóc!

Mẹ Nguyên, Nguyên An yên lặng trong lòng thâm thán phục: nữ tráng sĩ, thật giỏi!

...

Người tới đó là Hỉ Hỉ. Hỉ Hỉ là một con nhện cái tu luyện trăm năm, không có gì đặc biệt, chỉ thích dệt áo lông, dựa theo những cuốn tiểu thuyết hay tìm đọc đùa giỡn trên ghẹo những yêu quái nam, phong lưu khoái hoạt. Nhưng là từ khi cô thích một người yêu con người thì không còn yên bình như trước nữa, mỗi ngày bị hắn truyền âm trăm dặm quấy rầy. Chơi đùa thì thôi đi, tuổi trẻ yêu quái ai lại không thích qua một hai người, nhưng điều khiến cô bận tâm hơn hết, con bướm bướm chết tiệt này muốn trở thành người mà mất nửa mạng sống, còn tự chịu ba mươi sáu đạo thiên lôi để trở thành người. Nếu không cô đến kịp thời, hắn chỉ còn nước giống hệt yêu thụ kia chỉ còn lại tro bụi.

Thật là, chưa gặp qua ai ngu như vậy.

Càng ngu hơn là, lúc con bướm chết tiệt kia chỉ còn hơi tàn, còn muốn cô thay hắn chăm sóc người hắn yêu!

Chăm sóc cái đầu người! Ta phải nhỏ!

Gặp qua nữ phụ nào phối hợp diễn lại đi chăm sóc nữ chính trư sao! ! Bà đây là nữ xứng ác độc chứ không phải là thánh mẫu tinh khiết như hoa sen nha !(Chết cười với chị tiểu tam này =)))

Nếu không là nhìn người đau đớn vì tình yêu, bà đây sớm đã đem cô ta cắn răng rắc rắc rắc!

Hỉ Hỉ không vui vẻ , đương nhiên cũng không muốn người khác hạnh phúc.

Đầu tiên là gạt cô ta rằng Hồ Điệt đã chết, sau là gửi bưu phẩm. Ngay lúc Nguyên Lệ bồn ba chạy khắp nơi tìm kiếm, Hỉ Hỉ lại tìm kiếm tiêu bản giống vậy gửi cho Nguyên Lệ.

Hỉ Hỉ rất cẩn thận, nhưng là vẫn là bị anh ta đang bề quan phát hiện. Đối phương còn đau đớn không thôi.

Đối mặt với sự tức giận của anh ta, Hỉ Hỉ vỗ ngực liên tục, nhưng chỉ niệm chú biến mất. Nhìn trước mắt Nguyên Lệ khóc không kịp thở, trong lòng Hỉ Hỉ sung sướng tươi cười như hoa nở.

Tốt tốt tốt, nhìn cô không tốt, mẹ nó tôi cảm thấy thật thỏa mãn.

Hỉ Hỉ hạ kết giới cầm nghe, ngăn trở hai mẹ con đặt tai nghe trộm ở bên ngoài, cúi lưng vỗ vỗ mặt Nguyên Lệ, cười hì hì hỏi: “Nguyên gia cô nương, cô đừng khóc được chưa?”

Nguyên Lệ ngẩng đầu nhìn Hỉ Hỉ bỗng nhiên xuất hiện, hoàn toàn choáng váng. Phảng phất lại trở lại năm năm trước, tay bắt lấy góc áo Hỉ Hỉ, khóc thút thít nói:

“Van xin cô, cô... Nói với tôi, này không... Là... Không phải là anh ấy.”

Không chờ Hỉ Hỉ trả lời cô lại lẩm bầm, nước mắt rơi không ngừng:

“Tôi sai lầm rồi... Tôi biết sai rồi mà... Chỉ có tôi nhớ mình anh ấy chưa đủ hay sao? ... Tôi tìm không thấy anh ấy... Chỗ nào cũng không thấy.....Cô nói cho tôi biết đi đây không phải là anh ấy. Cầu cô ... Tôi biết sai rồi...”

Hỉ Hỉ lúc này cũng nhú mi, nghĩ rằng nha đầu kia phản ứng mạnh mẽ như vậy, như vậy con bướm bướm chết tiệt kia nhìn thấy sẽ đau lòng không thôi.

Để làm rõ ràng việc này, Hỉ Hỉ phiền chán nói, “Đừng khóc ! Anh ta không chết.”

Nguyên Lệ vẫn nhỏ giọng nức nở.

Hỉ Hỉ cầm lấy bả vai cô mãnh liệt lay động: “Tôi nói anh ta không chết! ! !”

Nguyên Lệ ngơ ngác nhìn Hỉ Hỉ, nửa ngày mới phun ra hai chữ:

“Thật sự?”

...

Gần đây có truyền một lời đồn đãi——

Toàn là lời đồn kiểu như “Tiểu thư bỗng nhiên nở nụ cười” đến “Tiểu thư mỗi ngày đi dạo cùng một cô gái”, cuối cùng diễn biến thành “Tiểu thư là les.”

Mẹ Nguyên rất lo lắng, hận không thể để Nguyên An kéo đám bạn đẹp trai đến nhà.

Cho đến khi Nguyên Lệ mang theo một chàng trai tuấn tú về nhà.

Lúc này, mẹ Nguyên nắm chặt tay Hồ Điệt, trên mặt cười hiền lành.

Nếu bà biết chân tướng, phỏng chừng nước mắt rơi không ngừng mất.

Mẹ Nguyên sau đó đi, vợ chồng son cười cùng cũng có thể tâm sự. Hồ Điệt tiều tụy nhìn Nguyên Lệ cũng tiều tụy, đau lòng nói, “Thật xin lỗi, anh đến chậm, bọn họ đối với em tốt không?”

Một bên Hi Hi vui mừng nói” Lúc trước tôi giả thần giả quỷ hù dọa bà ta đến một tháng làm sao bà ta không yêu bảo bối Nguyên Lệ được chứ.”

Hồ Điệt, Nguyên Lệ: “...”

...

Mấy tháng sau.

- Cậu biết không! Nguyên Lệ ở thành phố Y đột nhiên muốn kết hôn , chẳng qua hôn lễ kia là...

- Cái gì?

- Không có gì, chỉ là tân khách ngoài cửa có rất nhiều con nhện.

- Nạn sâu bệnh! ? Đây là kẻ thù của bướm bướm sao?

- Cái này cũng chưa tính , giống như cuối cùng còn chưa có kết thành...

- Vì sao?

-Nghe nói chú rể không ai chứng!

